

Sygn. akt I C.718/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2013 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Alina Gałęzowska

Protokolant Alina Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2013 r. w Środzie Śląskiej na rozprawie

sprawy z powództwa P. W.

p/ko (...) S.A. z siedzibą w S.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz powoda P. W. kwotę 2.000 zł (dwa tysiące złotych) tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz powoda P. W. kwotę 575,00 zł (pięćset siedemdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów leczenia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty;

III. dalej idące powództwo oddala;

IV. zasądza do powoda P. W. na rzecz strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. kwotę 376,37 zł (trzysta siedemdziesiąt sześć złotych trzydzieści siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

V. zwraca powodowi niewykorzystaną zaliczkę na wydatki w kwocie 479,80 zł (czteryście siedemdziesiąt dziewięć złotych osiemdziesiąt groszy).

Z)

1. (...)

3. (...)

(...)

UZASADNIENIE

Powód P. W. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 9.000 zł. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 25 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 575 zł. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 25 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów leczenia, a także zasądzenie od strony pozwanej zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 31 marca 2012 r. jadąc samochodem marki M. o nr rej. (...) na drodze krajowej nr (...) uległ wypadkowi na skutek niezachowania bezpiecznej odległości między pojazdami przez M. K. kierującą samochodem marki O. (...) o nr rej. (...). Kierująca pojazdem marki C. o nr rej. (...) ubezpieczona była w zakresie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. W

dniu 3 kwietnia 2012 r. powód zgłosił się do (...) gdzie stwierdzono uraz kręgosłupa szyjnego oraz skręcenie, zwichnięcie i naderwanie stawów i więzadeł głowy. Powód uskarżał się na bóle karku, drętwienie rąk. Badanie fizykalne wykazało ograniczony bólem zakres ruchów kręgosłupa szyjnego. Zalecono wdrożenie farmakoterapii. W dniu 23 maja 2012 r. powód zgłosił się do (...) gdzie na podstawie wykonanego zdjęcia RTG kręgosłupa szyjnego stwierdzono odprostowanie lordozy szyjnej. Zalecono uczęszczanie na zabiegi fizjoterapeutyczne. W dniach 14 maja 2012 r. do 18 maja 2012 r. powód uczęszczał na zabiegi usprawniające. Powód zgłosił szkodę stronie pozwanej wnosząc o wypłatę zadośćuczynienia w wysokości 12.000 zł. oraz kwoty 854 zł. tytułem zwrotu kosztów leczenia. Strona pozwana przyznała powodowi kwotę 3.000 zł. tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 139,03 zł. tytułem kosztów leczenia. W ocenie powoda wypłacona kwota jest rażąco zaniżona i nie spełnia swojej kompensacyjnej funkcji. Powód do dnia dzisiejszego odczuwa dolegliwości bólowe ze strony kręgosłupa szyjnego, przez co zmuszony jest doraźnie przyjmować leki przeciwbólowe. Z powodu dolegliwości bólowych i obawy przed kolejnym wypadkiem nie jest w stanie czerpać przyjemności z jazdy samochodem. Stał się bardziej nerwowy i gorzej radzi sobie z sytuacjami stresowymi często wyładowuje swoją agresję na osobach najbliższych, co powoduje pogorszenie relacji z nimi. Ponadto musiał zrezygnować ze swojej pasji jaką jest gra w piłkę nożną gdyż obawia się że podczas gry może dojść do zwiększenia dolegliwości bólowych.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, a także zasądzenie od powoda na jej rzecz zwrotu kosztów procesu. Pozwana przyznała, że ponosi co do zasady odpowiedzialność z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody wyrządzone w związku z ruchem ich pojazdów. Jednocześnie strona pozwana podniosła, że spełniła już swoje świadczenie odszkodowawcze oraz zakwestionowała wysokość odszkodowania dochodzonego pozwem jako nieadekwatnego do rozmiaru wskazanej przez powoda krzywdy. Strona pozwana wypłacając powodowi kwotę 3.000 zł. tytułem zadośćuczynienia uwzględniła doznane przez powoda na skutek wypadku obrażenia i ich skutki. Wskazała, że leczenie powoda polegało na noszeniu kołnierza ortopedycznego przez okres trzech tygodni oraz odbyciu serii zabiegów rehabilitacyjnych. Leczenie i rehabilitacja została zakończona 23 maja 2012 r. Nie było ono ani długotrwałe ani szczególnie intensywne. W związku z kolizją powód nie był poddawany żadnym zabiegom operacyjnym, a doznane przez niego obrażenia ciała nie mają charakteru nieodwracalnego. W ocenie strony pozwanej żądanie pozwu przekracza znacząco rozmiar wykazanej przez powoda krzywdy i nie znajduje uzasadnienia w przedłożonych dowodach.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 31 marca 2012 r. P. W. jadąc samochodem marki M. o nr rej. (...) na drodze krajowej nr (...) uległ wypadkowi na skutek niezachowania bezpiecznej odległości między pojazdami przez M. K. kierującą samochodem marki O. (...) o nr rej. (...). Kierująca pojazdem marki C. o nr rej. (...) ubezpieczona była w zakresie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej

Niesporne

W dniu 3 kwietnia 2012 r. powód zgłosił się do (...) gdzie stwierdzono uraz kręgosłupa szyjnego. Powód uskarżał się na bóle karku, drętwienie palców rąk. Badanie fizykalne wykazało ograniczony bólem zakres ruchów kręgosłupa szyjnego. Zalecono wdrożenie farmakoterapii oraz noszenie kołnierza ortopedycznego, a także skierowano powoda do pracowni RTG oraz Poradni (...) Urazowo- Ortopedycznej.

Dowody: zaświadczenie z przebiegu wizyty z dnia 17 lipca 2012 r. k95

przesłuchanie powoda k. 213-215

W dniu 23 maja 2012 r. powód zgłosił się do (...) gdzie na podstawie wykonanego zdjęcia RTG kręgosłupa szyjnego stwierdzono odprostowanie lordozy szyjnej. Zalecono noszenie kołnierza ortopedycznego przez 3 tygodnie oraz uczęszczanie na zabiegi fizjoterapeutyczne (krioterapia, laser, terapia manualna). W dniach 14 maja 2012 r. do 18

maja 2012 r. powód uczęszczał na zabiegi usprawniające. Leczenie i rehabilitacja powoda została zakończona 23 maja 2012 r.

Dowody: zaświadczenie lekarskie z dnia 23 maja 2012 r. k. 103

zaświadczenie z dnia 20 czerwca 2012 r. k 99

karta zabiegów rehabilitacyjnych k. 104,106

przesłuchanie powoda k. 213-215

Powód wydatkował na zakup kołnierza ortopedycznego kwotę 40 zł., przeprowadzenie dwóch badań RTG kwotę 83 zł., wizyty lekarskie w gabinecie ortopedycznym 360 zł., zabiegi fizjoterapeutyczne kwotę 180 zł., zaświadczenie lekarskie 35 zł.

Dowody paragony fiskalne k. 101

rachunek nr (...) k. 104

faktura VAT nr (...) k. 108

dowód wpłaty KP z dnia 21 czerwca 2012 r. k. 109

Powód zgłosił szkodę stronie pozwanej wnosząc o wypłatę zadośćuczynienia w wysokości 12.000 zł. oraz kwoty 854 zł. tytułem zwrotu kosztów leczenia i kosztów dojazdu. Decyzją z dnia 24 sierpnia 2012 r. strona pozwana przyznała powodowi kwotę 3.000 zł. tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 40 zł. tytułem kosztów leczenia (zakup kołnierza ortopedycznego) i kwotę 99,03 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu.

Dowody: pismo (...) Centrum (...) wraz z pełnomocnictwem z dnia 27 lipca 2012 r. k. 85-88

decyzja z dnia 24 sierpnia 2012 r. k. 30-32

polecenie wypłaty k. 54

U powoda stwierdzono 2 % trwałe uszczerbek na zdrowiu z pozycji 89 a przy zastosowaniu § 8 ust. 3 załącznika do rozporządzenia (...) z 18 grudnia 2002 r. (DzU z 28 grudnia 2002 r. Nr 234 poz 1974). Uszczerbek na zdrowiu jest wynikiem przebytego w dniu 31 marca 2012 r. urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego z niewielkim wtórnym ograniczeniem ruchomości w odcinku szyjnym bez objawów korzeniowych ubytkowych. Obecny stan zdrowia powoda jest dość dobry brak jest przeciwwskazań do uprawiania sportu i wykonywania pracy zawodowej. Struktura anatomiczna została czasowo uszkodzona na okres około 6 tygodni. W przyszłości nie ujawnią się żadne nowe objawy lub schorzenia z powodu przebytego urazu.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii lek. med. S. G. k.116-118

Powód do dnia dzisiejszego odczuwa dolegliwości bólowe ze strony kręgosłupa szyjnego i doraźnie przyjmuje leki przeciwbólowe. Z powodu dolegliwości bólowych i obawy przed kolejnym wypadkiem nie jest w stanie czerpać przyjemności z jazdy samochodem. Stał się bardziej nerwowy i gorzej radzi sobie z sytuacjami stresowymi często wyładowuje swoją agresję na osobach najbliższych, co powoduje pogorszenie relacji z nimi. Ponadto zrezygnował ze swojej pasji jaką jest gra w piłkę nożną gdyż obawia się że podczas gry może dojść do zwiększenia dolegliwości bólowych.

Dowód: przesłuchanie powoda k. 213-215

Powód zatrudniony jest jako osoba zarządzająca zespołem na pewnym etapie produkcji. Z tytułu wykonywanej pracy zarobkowej powód osiąga dochód w wysokości 2.000 zł netto.

Dowód: przesłuchanie powoda k. 213-215

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało częściowo na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 34 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Niespornymi w sprawie był fakt posiadania przez sprawcę wypadku obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej oraz obowiązek sprawcy wypadku do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, a tym samym i odpowiedzialność strony pozwanej co do zasady za skutki wypadku. Sporna pozostawała wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia oraz wysokość odszkodowania z tytułu poniesionych kosztów leczenia.

Roszczenie powoda o zadośćuczynienie znajduje uzasadnienie w treści przepisu art. 445 k. c., którego konstrukcja oparta jest na trzech zasadach – fakultatywności zadośćuczynienia, jego powiązania z odpowiedzialnością deliktową i wreszcie ustalania zadośćuczynienia wyłącznie w wypadkach wyraźnie w ustawie przewidzianych. W tym ostatnim aspekcie przepis odsyła do stanów faktycznych wskazanych w art. 444 k. c., który swoim zakresem obejmuje uszkodzenie ciała i rozstrój zdrowia.

Uszkodzenie ciała w rozumieniu art. 444 k. c. polega na naruszeniu integralności fizycznej człowieka – zarówno jeśli chodzi o powłokę cielesną, jak i tkanki i narządy wewnętrzne (rany, złamania). Rozstrój zdrowia natomiast wyraża się w zakłóceniu funkcjonowania poszczególnych organów bez ich widocznego uszkodzenia (np. nerwice).

Niewątpliwie powód wskutek wypadku doznał uszkodzenia ciała w postaci skrzywienia odcinka szyjnego kręgosłupa. Powyższe okoliczności, jak również fakt istnienia związku przyczynowego pomiędzy skutkami, a deliktem sprawcy wypadku został potwierdzony przedłożoną przez powoda dokumentacją medyczną znajdującą się w aktach szkody oraz opinią biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii lek. med. S. G.. W ocenie Sądu opinię biegłego jako fachową i rzetelną należało w całości podzielić. Z opinii biegłego sądowego lek. med. S. G. wynika, że brak jest wskazań do zasięgnięcia opinii biegłego z innej specjalności dlatego też Sąd pominął dowód z opinii biegłego z zakresu neurologii jako zbędny dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Stwierdzony u powoda uraz skrzywny kręgosłupa szyjnego, który pozostaje w związku przyczynowym z wypadkiem, w którym powód uczestniczył dnia 31 marca 2012 r. powodował słuszość roszczeń powoda co do zasady. Okoliczności te znalazły odzwierciedlenie w fakcie wcześniejszego wypłacenia powodowi przez stronę pozwaną kwoty 3.000 zł. tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 139,03 tytułem zwrotu kosztów leczenia i dojazdów. Pozostawało zatem rozważyć wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia w świetle zgłoszonych z tego tytułu roszczeń.

Przepisy kodeksu cywilnego w części dotyczącej czynów niedozwolonych stanowią, podstawę materialnoprawną roszczenia o zadośćuczynienie, jednakże nie określają żadnych kryteriów, jakie należałoby uwzględnić przy ustalaniu jego wysokości. Kryteria takie przez lata wypracowała judykatura, szczególnie Sądu Najwyższego. Kierując się tymi wskazaniem należy stwierdzić, że Sąd winien każdorazowo oceniać wysokość zadośćuczynienia w oparciu o konkretne okoliczności faktyczne sprawy, mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość skutków deliktu, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, niemożność wykonywania ulubionego zawodu, uprawiania sportów, pracy twórczej, utratę kontaktów towarzyskich.

Zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Podzielić w tym zakresie należy pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 1997 r. II CKN 273/97, nie publ.), iż zdrowie jest dobrem szczególnie cennym, a przyjmowanie niskich kwot zadośćuczynienia w przypadku ciężkich uszkodzeń ciała prowadzi do niepożądanego deprecjacji tego dobra.

W ocenie Sądu zakres doznanych przez powoda obrażeń ciała był niewielki, leczenie powoda nie było ani długotrwałe ani szczególnie intensywne. Powód po wypadku nie wymagał bezpośredniej pomocy medycznej, a do lekarza zgłosił się dopiero po trzech dniach od zdarzenia. Leczenie powoda polegało na noszeniu kołnierza ortopedycznego przez okres trzech tygodni, przyjmowaniu środków przeciwbólowych oraz odbyciu serii zabiegów rehabilitacyjnych. Powód nie przebywał na zwolnieniu lekarskim, a leczenie i rehabilitacja została zakończona już w dniu 23 maja 2012 r. W związku z kolizją powód nie był poddawany żadnym zabiegom operacyjnym a doznane przez niego obrażenia ciała nie mają charakteru nieodwracalnego.

Przebyty przez powoda uraz skrętny kręgosłupa szyjnego zakwalifikowany został jako 2 % trwały uszczerbek na zdrowiu z pozycji 89 a przy zastosowaniu § 8 ust. 3 załącznika do rozporządzenia (...) z 18 grudnia 2002 r. (DzU z 28 grudnia 2002 r. Nr 234 poz 1974). Powód podaje wprawdzie, że do dnia dzisiejszego odczuwa dolegliwości bólowe ze strony kręgosłupa szyjnego i doraźnie przyjmuje leki przeciwbólowe. Stał się bardziej nerwowy i gorzej radzi sobie z sytuacjami stresowymi często wyładowuje swoją agresję na osobach najbliższych, co powoduje pogorszenie relacji z nimi. Ponadto zrezygnował ze swojej pasji jaką jest gra w piłkę nożną gdyż obawia się, że podczas gry może dojść do zwiększenia dolegliwości bólowych. Podawane przez powoda dolegliwości bólowe mają w ocenie biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii charakter wybitnie subiektywny i nie znajdują potwierdzenia w przeprowadzonym przez biegłego badaniu. Z powodu przebytego urazu nie ma powodu aby powód nie mógł uprawiać sportu lub wykonywać pracy zawodowej.

Zdaniem Sądu powyższe okoliczności nie uzasadniały ustalenia zadośćuczynienia na poziomie żadnym przez powoda w łącznej kwocie 12.000 zł. Biorąc jednak pod uwagę okoliczność, że owo zadośćuczynienie musi mieć realne, ekonomiczne znaczenie dla samej osoby poszkodowanej, a także wysokość uzyskiwanych przez powoda dochodów z wykonywanej pracy zarobkowej, Sąd uznał, że nie będzie wygórowanym przyznanie powodowi dodatkowo zadośćuczynienia w wysokości 2.000 zł. Kwota ta wraz z kwotą już wypłaconą powodowi wynosić będzie 5.000 zł., co stanowi prawie trzykrotność miesięcznych dochodów powoda.

W ocenie Sądu wysokość ustalonego zadośćuczynienia jest odpowiednia i wyczerpuje w całości roszczenia powoda z tego tytułu. Leczenie powoda zostało zakończone w maju 2012 r. Odczuwane przez powoda dolegliwości bólowe karku nie są zbyt silne i nie mogą mieć w przyszłości poza dokuczliwością istotnego wpływu na zdolność do pracy, pełnienie obowiązków rodzinnych oraz wypełnianie funkcji społecznych. Natomiast obniżenie jakości życia związane z funkcjonowaniem psychosomatycznym jest subiektywną oceną powoda, która w niewielkim stopniu w sensie klinicznym znajduje obecnie odzwierciedlenie w przeprowadzonych badaniach. D. też Sąd dalej idące powództwo oddalił.

Roszczenie powoda w zakresie żądanej kwoty tytułem zwrotu kosztów leczenia znajdowało uzasadnienie w treści art. 444§1 k.c. zgodnie z którym w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Odszkodowanie przewidziane w art. 444 § 1 k.c. obejmuje wszelkie wydatki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia jeżeli są konieczne i celowe. Należą do nich koszty leczenia (pobytu w szpitalu, konsultacji lekarskich, pomocy pielęgniarskiej, koszty lekarstw), koszty specjalnego odżywiania, nabycia protez, wydatki związane z przewozem chorego do specjalistów i na zabiegi, koszty zabiegów rehabilitacyjnych. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 1981 r. I CR 455/80 OSPiKA 1981 poz 223, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 1973 r. II CR 365/73 OSNCP 1974 nr 9 poz 147).

Zasądzona kwota tytułem zwrotu kosztów leczenia w łącznej wysokości 575 zł. uwzględnia wydatki na wizyty lekarskie w gabinecie ortopedycznym 360 zł., zabiegi fizjoterapeutyczne 180 zł., zaświadczenie lekarskie 35 zł, wynikające z

przedstawionych przez powoda faktur imiennych, które były w ocenie Sądu celowe i konieczne. Uwzględnia również wcześniej wypłaconą z tego tytułu kwotę na zakup kołnierza ortopedycznego. Leczenie w gabinetach prywatnych zamiast w ramach NFZ było bowiem uzasadnione ze względu na czas oczekiwania na wizytę lekarską i rehabilitację, co ma istotny wpływ na wynik leczenia.

Uzasadnione było także żądanie pozwu w tej części, jaka odnosiła się do odsetek od roszczenia głównego z tytułu zadośćuczynienia. Zgodnie z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (DzU 2013 Nr 392 t.j.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego ratio legis art. 14 ustawy z 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, podobnie jak i art. 817 k.c., opiera się na uprawnieniu do wstrzymania wypłaty odszkodowania w sytuacjach wyjątkowych, gdy istnieją niejasności odnoszące się do samej odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości szkody. Ustanawiając krótki termin spełnienia świadczenia ustawodawca wskazał na konieczność szybkiej i efektywnej likwidacji szkody. Po otrzymaniu zawiadomienia o wypadku ubezpieczyciel lub Fundusz - jako profesjonalista korzystający z wyspecjalizowanej kadry i w razie potrzeby z pomocy rzeczoznawców (art. 355 § 2 k.c.) - obowiązany jest do ustalenia przesłanek swojej odpowiedzialności, czyli samodzielnego i aktywnego wyjaśnienia okoliczności wypadku oraz wysokości powstałej szkody. Nie może też wyczekiwać na prawomocne rozstrzygnięcie sądu. Bierne oczekiwanie ubezpieczyciela na wynik toczącego się procesu naraża go na ryzyko popadnięcia w opóźnienie lub zwłokę w spełnieniu świadczenia odszkodowawczego. Rolą sądu w ewentualnym procesie może być jedynie kontrola prawidłowości ustalenia przez ubezpieczyciela wysokości odszkodowania. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2011 r. V CSK 38/11 L. nr (...))

Orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu oparto na podstawie art. 100 k.p.c. zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powód wygrała proces w 26 %, koszty jakie poniósł w związku postępowaniem to kwota 2.016,20 zł. (479 zł. opłata + 17 zł. opłata skarbową od pełnomocnictwa + 1.200 zł. wynagrodzenie pełnomocnika + 320,20 zł. zaliczka na wydatki). Strona pozwana wygrała proces w 74 % a koszty jakie poniosła na ten cel wynoszą 1.217 zł. (1.200 zł + 17 zł.). Powód zobowiązany był zatem do zwrotu stronie pozwanej kwoty 900,58 zł (74 % z 1.217 zł.) natomiast strona pozwana na rzecz powoda kwoty 524,21 zł. (26 % z 2.016,20zł.), dlatego ostatecznie Sąd zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 367,37 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu.

Zarządzenie:

1/ (...)

2/ (...)

3/ (...)